

δεικνύουσιν ὅμως προσέτι διὰ τὰ ἀπλᾶ ταῦτα σώματα πιθανὸν νὰ συνίστανται ἐξ ἄλλων στοιχείων μὴ δυναμένων νὰ διακριθῶσι διὰ τῆς ἐπιστήμης· ἀλλ' ἐὰν ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς διαλύσεως τοῦ κυανογόνου, μᾶς ἦτον δυνατόν νὰ περιορίσωμεν τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεώς των, εἶναι πρόδηλον δι' οὐδέλως ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ τῶν μετάλλων. Δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ἀνευ ὑπερβολῆς, ὅτι ὁ Γαί-Λυσάκ ἐντελῶς ὑπερέβη τοὺς ἀλχημistas, ἂν ἔχῃ εἰς τὴν μέθοδόν των, τοῦλάχιστον εἰς τὸν σκοπὸν. « Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κυανογόνου, λέγει ὁ Κ. Δουμάς, εἰς τὴν πραγματείαν του περὶ χημείας, ἔκαμιν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας χημείας. Τὸ κυανογόνον εἶναι ἰσὺς τὸ διδακτικώτερον μάθημα τῆς χημείας. Δὲν εἶναι παντελὸς σῶμα μ' ὅλον δι' φαίνεται ἐντελῶς τοιοῦτον. Ἡ δὲ ἀπλότης τοῦ αὐτοῦ διεγείρει τὰς ὑποφίας ἥδη καὶ αὐτὰ τὰ λεγόμενα ἀπλᾶ σώματα δὲν εἶναι τοιαῦτα, ἥτοι τὸ χλωρίον, τὸ θρῶμιον, τὸ ἰόδιον μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει πολλὴν συγγένειαν. »

Τὸ ὑπέρμαγμα τοῦ Γαί-Λυσάκ ἐπὶ τοῦ ἰοδίου εἶναι ἐπιστὸς ἀξίον λόγου. Ὁ Βάν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀπλοῦ τούτου σώματος, εὐτὺνος ἡ χημείας εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν εἶναι τόσον λαμπρὰ καὶ τόσον ἐκτεταμένη, δὲν τῷ ἀνήκει ὕλικῶς, ἀπαντες ὅμως θέλουσιν ὁμολογήσει δι' τῷ ἀνήκει ἠθικῶς. Εἰς νιτροποιὰς εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸ χωνευτήριόν του καταθῆμα (sédiment) ἰδιαίτερας ὁρυστάσεως, οὗτινος δὲν ἦδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν φύσιν. Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ, ὅστις τὸν ἤκουσε περὶ τούτου, ὤπῃγεν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐξήγγισεν τὰς περιστάσεις τῆς καταθυθίσεως, καὶ ἐπὶ μικρᾷ τινοσ ποσότητος, ἦν ἐσύναζεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κατασκευαστοῦ, ἔκαμιν ἐντελὴ σπουδὴν τοῦ ἀξιολόγου τούτου σώματος, οὗτινος ἡ γνῶσις εἶναι μία τῶν οὐσιωδαστέρων κινήσεων τῆς χημείας. « Τὸ ἰόδιον, λέγει ὁ Κ. Δουμάς, ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα τὸν χημικὸν διὰ τοῦ καθαρῶ καὶ ἀξιοπαρατηρήτου χαρακτῆρος του· τὸν ἱατρὸν, διὰ τῶν θαυμασιῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα παράγει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς βρογχοκλήλης· τέλος τὸν τεχνίτην, εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπίδειξιν τῶν χρωμάτων συνθέσεών του τινων. Ἡ ἐργασία τοῦ Κ. Γαί-Λυσάκ θὰ χρησιμεύσῃ πολλὴν καιρὸν ὡς ὑπόδειγμα διὰ τὴν ἔνωσησιν ταύτην τὴν ἀξιολόγον καὶ ἐκ τῆς ἀκριβείας εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἥτις χαρακτηρίζει ὅλας τὰς περὶ αὐτῆς πραγματείας του.

Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ, ἐντελῶς κάτοχος τῆς ἐπιστήμης, ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται τις μόνος εἰς τὴν θεωρίαν, ὀρεῖται πρὸ πάντων· μαλιστα νὰ καταβαίνει εἰς τὴν πράξιν καὶ ν' ἀποδῇ ἐπίσης εἰς τὴν βαλτώσιν τῶν φυσικῶν ὁρων τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Σχεδὸν ἀπασαι αἱ ἐφαρμογαί, τὰς ὁποίας ἔκαμιν ἐκ τῶν σπουδῶν του, φέρουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀκριβοῦς. Αὐτὴ ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ χαρακτῆρ τοῦ πνεύματός του, ἡ ἀκριβεία, ἡ συντομία καὶ ἡ φαινότης· εἰς αὐτὸν ὀρεῖται ἡ νέα μέθοδος διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν κραμάτων τοῦ ἀργύρου, μέθοδος ἀφιερωμένη διὰ τινος νόμου, ὡς καὶ ἡ μέθοδος ἡ σταθμιζούσα τὰς ποσότητας τοῦ ἀλκοόλου, περιεχομένης εἰς τὰ πνεύματα διὰ τοῦ ἀλκοολιμέτρου. Τῷ φελλοῦνται ἐπίσης τὰ ὄργανα, ἅτινα τὴν σήμερον κατήντησαν συνηθίστατα, πρὸς καταμέτρειν τῶν πραγματικῶν ποσοτήτων τοῦ

ἀλκοόλου καὶ τοῦ χλωρίου τοῦ περιεχομένου εἰς τὰ μείγματα, ἅτινα μεταχειρίζονται εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τελειοῦμεν τὸ παρὸν ἄρθρον μας ἀναμνησκόντες εἰς τοὺς πολυαριθμούς μαθητὰς τοῦ Κ. Γαί-Λυσάκ, οὕτινες τὴν σήμερον διεμοιράσθησαν εἰς ἅπαντα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη τῶν ἐπιστημῶν, τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαθημάτων του, ἅπερ ἔκαμιν εἰς τὸ πολυτεχνικὸν σχολεῖον, εἰς τὸ διδασκαλεῖον, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ εἰς τὸ Μουσείον. Ὁ Κ. Βακερέλος, ὁ συνεργός του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐν τῷ Μουσείῳ, ἐγράφε περὶ αὐτοῦ τὴν προτεθεῖσαν εἰκόνα. « Ὁ Κ. Γαί-Λυσάκ εἶναι σπάνιον φαινόμενον ἐνώσεως τῶν ὑψίστων διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν μονιμωτέρων ἀρετῶν. Εἶναι ἀπλοῦς, μετρίθρων καὶ εὐεργετικὸς, εἶναι ἄριστος φίλος, ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ παρουσιάζει γλυκύτητα ποθεινοτάτην καὶ μυστάθειαν μεγίστην. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἱκανότης του ἐνυπάρχει εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου· ἐχθρὸς τῶν ῥαδιουργιῶν, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑπερασπίζῃ τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας, καὶ τὴν δόξαν της, οἱ τίτλοι, αἱ παντὸς εἶδους διακρίσεις, τὰς ὁποίας δαψιλῶς ἀπένειμον αὐτῷ, οὐδέποτε ἠλλοίωσαν τὴν εὐγενὴ ἀπλότητα τοῦ πνεύματός του. Ἀνὴρ χαρακτῆρος ἀρχαίου, πλήρεις εὐλκρινείας καὶ εὐθύτητος, εὐσταθείας ἀκλονήτου ἐν τῇ φιλίᾳ, θέλει μείνει ὁ ἀληθὴς τύπος τοῦ σοφοῦ, ὅστις ἐννοεῖ τὸν προορισμὸν του, ἐργάζεται μετ' ὑπερηφανείας εἰς τὰς προόδους τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας, μεγαλύνει τὸν κύκλον τῶν γνώσεών μας, πλουτίζει τὴν περιουσίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀφίνει εἰς τὴν μνήμην τοῦ λαοῦ ἀνάμνησιν ἀνεξάντλητον ὑπολήψεως καὶ εὐγνωμοσύνης. »

(Magasin pittoresque.)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Φεβρουάριος.

—ο—

Παρήλθε καὶ ἡ μέθη, αὐτὸ δὴ τοῦτο, καὶ ὁ διατυμπανισμὸς τῆς ἀποκρέω, καθ' ἣν κατὰ τὸν βυζάντιον ποιητὴν·

Ὁ Ἐπίκουρος μονάχος εἰς τὸν κόσμον θριαμβεύει,

Ἄστωτεια, λαίμαργία, καὶ κουφότης βασιλεύει. . .

ὦ! καὶ τί κουφότης! Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε κατέρχεται τοσοῦτον χαμηλὰ εἰς τὴν τοῦ κτήνους βαθμίδα. Ἀγνῶ ἂν τὰ Διονύσια καὶ τὰ Κρόνια τῶν ἀρχαίων· δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν ἀποκρέω τῶν νεωτέρων! . . .

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοσοῦτον δυστυχὴς, εἶναι τοσοῦτον κακοδαίμων καὶ ἄθλιος κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους, ὥστε, δίκην πνιγομένου, δράττεται εὐκαιρίας, ἥτις τῷ συγχωρεῖ πᾶσαν ἀνοησίαν, καθ' ἣν ἀποθεῖται τὰς μέριμνας του, τὴν ἀθυμίαν, τὴν κατήφειαν, διὰ νὰ παραδοθῇ ἀκωλύτως εἰς πότους εἰς κώμας, εἰς ὄργια, καὶ νὰ δισγῇ ἐν κροισπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ ἄστωτεια. Διὸ μὴ κατηγοροῦμεν αὐτοῦ σκληρότερον τοῦ δέοντος. Ἄς λησμονήσῃ ἑαυτὸν πρὸς σιγίμην, ἵνα λησμονήτῃ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀθλιότητά του.

Οὕτω πως ἡ ἀποκρέω εἶναι φιλοσοφικὸν ἄμ καὶ πολιτικὸν καθίσταται. Ὁ ἄνθρωπος τότε καὶ ἡτῶς καὶ πολιτικῶς καταδουλοῦται καὶ καταδουλοῦται, τῆς αὐτοῦ ἀφ' αὐτοῦ καὶ τοῦ προορισμοῦ ἐπιλαθόμενος.

Ἐν τούτοις ἐν Ἑλλάδι, τῇ τόσῳ γονίμῳ εἰς παντοειδῆ συμβάντα, ἡ ἀποκρέω δὲν παρήλθεν ἐν μέθῃ μόνον καὶ τυμπανισμοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ, καὶ συνωμοσίαι ἀνεκαλύφθησαν, καὶ σπουδαῖαι συζητήσεις περὶ πολιτικῶν ζητημάτων διεδραματίσθησαν, — τὰ πάντα σὺν τῇ ἐβδομάδι τῆς ἀποκρέω καὶ τοῖς τυμπανισμοῖς παρεληλυθότα. . .

Ἡ μεγάλη τεσσαρακοστὴ, προσημασθεῖσα δι' ὑετοῦ κατακλυσμαίου, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ὅστις καὶ τὴν κατὰ τοῦ συνταγματος συνωμοσίαν κατέκλυσε, ἐπῆλθεν ἡτύχως καὶ σοβαρὰ, ὡς καιρὸς φρονήσεως καὶ μετανόας.

Κατὰ τὰς ἀποκρέω, εἰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον, ἀπολαύει τις παρὰ τὸ βίναυτον τῶν μεθύων καὶ τῶν προσωποδοφῶν θέαμα, τὸ θέαμα τῶν εἰς τοὺς ἐξώστιας τῶν οἰκῶν καθημένων ἀθῶν καὶ χαριέντων κορασιῶν, κυρτῶν φιλαρέσκων καὶ πολυθηλήτρων. Ἐδῶ λευκόχρους τις καὶ διάπουδρος νεῆαις μὲ τὸ ἑλληνικὸν κάλυμμα τὴν πλουσίαν κόμην τῆς σκέπουσα, βλέμμα ἡδύτατον καὶ ἑλέους ἐμφαντικὸν τοξοῦε πρὸς τὰς κάτωθεν διαβαίνουσας ἀγέλας τῶν νεανιῶν. Ἐκεῖ δὲ ἄλλη τις μελίχρους, εὐόφθαλμος θελκτικωτάτη νεῆαις, ἐνδυμα κόσμιον ἐνδεδυμένη ἵσταται σοβαρὰ καὶ ἀόριστον μειδιῶσα καὶ ἀφηρημένως παρατηροῦσα τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς. Ὁ νεῦς αὐτῆς περισπαῖται. Ὅναιρώξεις ἄλλαι ἐγκαρδιώτεραι κυριεύουσι τὸ πνεῦμά τῆς καὶ τὴν καρδίαν. . . Εἰς πάντα δὲ τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα εἶναι ξένη καὶ ἀλλοτρία. Ἐκείνη δὲ ἡ ἀνθρώπῃ καὶ ζωῇ νέα, ἥτις φαίνεται πετώσα ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ἐνδυμνῆται τὸ ἐσπερινὸν θέατρον, ὅπου εἰς τὴν λάμψιν τῶν φώτων θέλει θαυμάσθῃ ὑπὸ πλήθους ὄλου θεατῶν ἢ καλλονῆς τῆς, ἢ ἀναπολεῖ ἐν τῷ νῷ αὐτῆς τὸν χορὸν τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἢ τὸν τῆς ἐπιούσης, καθ' ἑαυτὴν ἤκουσε καὶ θέλει ἀκούσῃ γλυκεῖάν τινα νέου φωνῆν, τὰς χάριτάς τῆς ἐκθειάζουσαν.

Ἐνθυμεῖται δὲ καὶ γελᾷ ἐνδομύχως, ὅτι νέος τις ὅστις ἐθεράπευεν αὐτὴν, καὶ κατέπειτε σχεδὸν νὰ τὴν λαβῇ προσφιλεῖ ἄκοιτην, ἐν τῷ τελευταίῳ χορῷ ἀπορχησάμενος, ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος, τὴν ἀπώλεσεν. Ἡ νέα δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λαβῇ σύζυγόν τῆς ἄνδρα, χορεύαντα τότεν κακῶς καὶ γελοῖως τὴν πόλιν καὶ τὴν πολυκαμαζούρικαν, θέλει ἄνδρα αὐτόχρημα πολυκάδουρον. Καὶ ταῦτα μὲν συνέβαινον κατὰ τὰς δύο Μέσας ὁδοὺς τὰς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Αἰώλου, Ἐνῶ ἔρημοι ἦσαν αἱ τοσαῦται νεώτεραι καὶ ἐνδοξαί ἐδῇ, αἱ ἐπ' ἐσχάτων λαμπρύνανται τὰς εὐκλείας ταύτας Ἀθήνας, οἷον ἡ τοῦ Κίμωνος, τοῦ Περικλέους, τῆς Ἀσπασίας, ἡ εὐρυάγχιος τῶν Μουσῶν, αἱ σχολαὶ τῆς Ἥβης, τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ξενοφάντος, αἱ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Σταδίου, τῶν Κυδαθηναίων καὶ.

Ταῦτα εἰσὶ τὰ ὀλίγα πλὴν οὐσιώδη συμβάντα τοῦ

βιστίκου τούτου μηνὸς Φεβρουαρίου. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕτερον τι θλιβερώτατον, φεῖ! ἡ φαρμακεία καὶ αὐτοχειρία νεωτάτης τινος καὶ χριστιανῆς νεάνιδος, θύματος. ὡς λέγεται, τοῦ ἔρωτος πεσοῦσης. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι τοσοῦτον πρωτοφανὲς ἐνταῦθα, καλύπτεται εἰσέτι ὑπὸ τοσοῦτον πυκνοῦ μυστηρίου, ἢ θλίψεως τῶν δυσυχῶν γονέων τῆς εἶναι τοσοῦτον ἀπαρηγόρητος. ὥστε καὶ ἡμῶν ἡ καρδία σπαράττειται, ταῦτα ἀναμνησκόμενον. Ἀπίθανον δὲ νέα δεκαπενταετής μόλις,

« Μὲ σκληρότατον χερί τὸ φαρμάκι νὰ πάρῃ »

Κατὰ τὸν Ζηκύνθιον ποιητὴν.

Εἰκάζεται οἱ ἡ νέα εἶχε θλίψεως αἰτίαν. Τὴν κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξιας ἢ μελαγχολικῇ δι' ὀλης τῆς ἡμέρας· περὶ τὴν δειλὴν ἐξήγησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν μουσικὴν. ἀλλὰ μαῦρα καὶ σκοτεινὰ τῇ ἐφαίνοντο τὰ πάντα, καὶ ταχέως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Θλιβόμενη καὶ μελαγχολοῦσα, δὲν εὔρε δάκρυα ἢ δυστυχίης, ὥστε ν' ἀνακουριθῇ. Γνωρίζετε λοιπόν, ἡ λύτη, ὁ πόνος πόσον ἰσχύουσιν εἰς τοσοῦτον τρυφρὰν καὶ ἀγνὴν καρδίαν! . . Ὡ! ἀρκοῦσι ταῦτα μόνον νὰ τὴν θανατώσῃ. . . τὸ ῥόδον δὲν ἔχει τρικυμιῶν καὶ χειμῶνος ἀνάγκη, ὅπως μαρτυρῇ τὸ κατεῖ μόνη ἢ πᾶν τῆς πρωίας, τὸ μαρτυρεῖ μόνον τὸ φύσημα τοῦ βορρᾶ. Ἐκ τούτου δὲ προῆλθε καὶ ὁ αἰφνίδιος, ὁ στιγμιαίος θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς κορασίου, τῆς λύπης ἐπενεγκούσης, ὡς λέγεται ἐστωρικὴν αἰμ. ῥῥαχίαν.

Ἄν ἦναι θλιβερός ὁ θάνατος, δὲ εἶναι ἀνευ θλίψεως καὶ ὁ χωρισμός δι' ὧνταρος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ λαὸς ἐπιλέγει ὅτι : « παρηγορίαν δὲν ἔχει. »

Εἰς τοῦτο ἐπέστημεν μάλιστα, μάρτυρες γενόμενοι τῆς ἀποδημίας χαριεστάτης νεάνιδος, τῆς ὁποίας ὁμῆσαμεν ἄλλοτε τὴν ἔλευσιν. Πέντε ἐξ εὐκογένειαι ἐκ τῶν πλέον ἀξιοτίμων τῆς πρωτεύουστος μας συώδουσας τὴν καλὴν νεάνίδα εἰς Πειραῖα, ἐπανερχομένην εἰς τὰς ἀγάλας τῶν γονέων τῆς, καὶ, ἔως μνηστῆρός τινος. Πολύδακρυς ὑπῆρξεν ὁ ἀσπασμός. Βροχὴ δακρύων ἔχθη ἐπὶ τῆς ἡτόνος καὶ τὰς ἐμψύχους τοῦ ἀτμοπλοίου σάνιδας τριᾶκοντα ὠρίων ὀφθαλμῶν, τῶν μὲν μαύρων, τῶν δὲ γλαυκῶν, τῶν δὲ ζωφῶν, τῶν δὲ ἡδυπαθῶν, κατέδριζαν τὰ ἄρθρα δάκρυα. . . Εὐτυχὴς ὁ ἀναχωρῶν καὶ τοσαύτην ἀφίνω ὁπίσω τοῦ λύπην! . . Τόσαι καρδίαι θέλουσι τὸν ποθεῖ! ἔως δὲ καὶ τὰς καρδίας ἐσπαράχθη εἰς τοὺς σπαραγμοὺς τῆς τοῦ ἀποδημοῦντος καρδίας! Διὰ τοιαύτας χαριέτσας νεανίδας ν' ἀφίνωσιν αἱ Ἀθηναὶ ν' ἀναχωρῶσιν; Εἶναι τόσον εὐάριθμοι, εἰκόσιν ἔως ὅλοι, αἱ διὰ τῶν προτερημάτων τοῦ κάλλους καὶ τῆς καρδίας ἐστολισμένοι, ὥστε, μὴ πρὸς Θεοῦ! μὴ ἀφίνωμεν αὐτὰς ἄλλοτε νὰ μᾶς φεύγωσιν, ὡς αἱ ἀποδημητικαὶ χελιδῶνες, αἱ ἀναγγέλλουσι μὲν τὸ ἔαρ τῇ ἐλευσίῃ των, τὰς σκοτεινάς δὲ καὶ κρυεράς ἡμέρας τὰς χειμερινὰς μενύουσαι τῇ ἀποδημίᾳ των. . . Ἡ νεῆαις ἀρίπταντο ἐπὶ τῶν μαύρων περὶ ῥῶν τοῦ ἱέρακος τούτου τοῦ καλομένου ἀτμόπλου εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ κατηφοῦς

Θερμαίου Κόλπου... όπου τσαυταὶ εὐχαί τσαυταὶ δάκρυα τὴν παρέπεμψαν.

Ἐν τῷ προηγηθέντι φυλλαδῷ ἰδημοσιεύσαμεν τὰ κατὰ τὴν 2 Δεκεμβρίου ἐν Γαλλίᾳ συμβάντα. Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θέλουσι διδαχθῆ εὐχαρίστως, φρονούμεν, καὶ ὅπως βᾶσιν ἔλαβεν ὁ Α. Ναπολιὼν εἰς τὸ νέον αὐτοῦ Πολίτευμα. Συμφέρει νὰ γνωρίζῃ τοῦτο ἕκαστος, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν τασοῦται ἀνεμνησθῆναι δισταγμοὶ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου διὰ πολλὰ τῶν ἐθνῶν πολιτεύματος, καὶ ὅτι ἐν Ἑλλάδι πρὸ ὀλίγου εἰσέτι, ὑπέρμαχος δικαῆς ἀνέστη τοῦ παρ' ἡμῖν Συντάγματος ὁλόκληρος ἡ Βουλὴ. Τὰς βάσεις τούτας εὐρίσκομεν ἐν τινι σπουδαίῳ ἄρθρῳ τῆς Γαλλικῆς Πατριδος δημοσιευθέντος τὴν 2 Δεκεμβρίου, ὅτε εἰσέτι ἐπιστεύετο ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος. Ἐκ τοῦ ἄρθρου δὲ τούτου μεταφράζομεν καὶ ἡμεῖς ἐνιαυθα, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰς οὐσιωδιστέρας περιχοπὰς.

Β.

« Χωρὶς νὰ ἐκτανωθῶμεν εἰς ματαίᾳς συζητήσεις, περὶ τῆς μοναρχίας ἢ τῆς δημοκρατίας, ἀς ἐξετάσωμεν, ἀνεξαρτήτως τοῦ τύπου τοῖς τοιαύδε ἢ τοιαῦδε κυβερνήσεως, τὰ αἷτια τὰ μηδενίσαντα ἀπὸ ἐξήκοντα ἐτῶν τσαυτὰ συντάγματα.

Ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἀθυμία ἐκυρίευσαν πολλῶν τὰ πνεύματα. Βλέποντες πιστεύσαν δις τὴν μοναρχίαν, πολλοὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν, ἐγένοντο δημοκράται, ἄλλοι δὲ πάλιν πιστεύοντες ὅτι ἡ δημοκρατία φέρει εἰς τὸν ὄλεθρον, ἐγένοντο ἐκ παντὸς τρόπου μοναρχικοί. Ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲ εἶναι εἰς τὸν τύπον, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν βᾶσιν τῶν πραγμάτων...

Ἄς τὸ εἰπῶμεν εὐθὺς ἐξαρχῆς καὶ γεγονῶα τῇ φωνῇ, τὸ καταστρέψαν τὰ πάντα, — συντάγματα καὶ κυβερνήσεις, εἶναι τὸ κοινοῦ βουλευτικὸν πολίτευμα (regime parlementaire), ἡ ὑπὲρῆχσις αὐτοῦ καὶ ἡ λήθη τῆς ἀποστολῆς, ἢ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία εἶχε καὶ θέλει ἔχει διὰ παντὸς ἐν Γαλλίᾳ...

(Ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀποδεικνύει ὅτι εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὁ Γαλλικὸς λαὸς χρεώσεται τὴν ἐνότητά εἰς πάντα, καὶ τοὺς πλείστους τῶν θεσμῶν του).

Γ.

Οὕτω, ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἥτις ἀνέτρεψε τὸν θρόνον, ἥτις κατέστρεψε τοὺς εὐγενεῖς, ἥτις ἀπέκλυσε τὸν κληρὸν, ἐθραυσε πραγματικῶς πάντα τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος τὰ ὄργανα, ἐξέτελεσεν ὁμῶς τὴν ἀρξαμένην ὑπὸ τῆς βασιλείας ἀποστολὴν, δηλαδὴ τὴν ταπεινώσιν τοῦ τιμαριωτισμοῦ καὶ τὴν συγκέντρωσιν (centralisation) τῆς ἐξουσίας.

Ἡ ἐπανάστασις λοιπὸν, ἡ καταστρέψαντα τὴν ἀρχαίαν Γαλλίαν, ἐσιβίσθη, διεδέχθη, ἐπετάχυνε καὶ συνεπλήρωσε τὴν κίνησιν, τὴν ὑψώσασαν, τὴν ἐνισχύσασαν ἀπὸ αἰῶνας εἰς αἰῶνα τὴν κεντρικὴν καὶ διοικοῦσαν ἐξουσίαν.

Ἐνωπιον τῆς σταθερᾶς ταύτης τάσεως τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας εἰς τὸ ἀνυψοῦσθαι, εἰς τὸ αὐξάνεσθαι,

ἥτις ἐστὶν ὁ ἴδιος καὶ διακριτικὸς χαρακτὴρ τῆς πολιτικῆς πορείας τῆς Γαλλίας, ἀναγκάζεται ἕκαστος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, διὰ τὴν παντελὴ ἀγνοίαν τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου, τῶν παραδόσεών του, τῶν ἠθῶν του, τοῦ πνεύματος τῆς κυβερνήσεώς του, τῷ ἰδούθησαν τῷ 1815, αἱ θεσμοθεσίαι τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι ἡ πολιτικὴ πορεία τῆς Ἀγγλίας ἦτο πάντοτε ὅλως διάφορος τῆς πορείας τῆς Γαλλίας καὶ ὅτι παρ' ἡμῖν ἦτο ἔργον τῆς προεισηγήσεως (initiative) καὶ τῶν προσπαθειῶν τῆς βασιλείας, παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἡ οὐ ἔργον καὶ προεισηγήσεως τῆς Ἀριστοκρατίας.

Δ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία δὲν διευθύνει, ἀλλὰ διευθύνεται. Ὁ Μ. Χάρτης τῶν 1215, καὶ τὸ προβούλευμα τῶν δικαιωμάτων τοῦ 1689 ἔθεσε τὴν Ἀγγλικὴν βασιλείαν ἐξουσίαν, ὑπερῶσιον τῶν τριῶν τάξεων, τοῦ Κλήρου, τῶν Εὐγενῶν, καὶ τῶν Κοινοτήτων, συνηνωμένων εἰς Παρλαμέντον ἢ Κοινοβούλιον. Καὶ μ' ὅλον ὅτι αἱ δύο αὗται συνταγματικαὶ πράξεις χορηγοῦσιν εἰς τὸν βασιλέα σημαντικὰ δικαιώματα, εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ἐθνικῆς ἐκκλησίας, τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, τὸν διορισμὸν εἰς ἐκκλησιαστικὰς, δικαστικὰς, διπλωματικὰς καὶ διοικητικὰς ὑπουργείας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ δικαιώματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἀνευ τῆς προσυπογραφῆς ἐνὸς ὑπουργοῦ ὑπευθύνου, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν πλειροψηφίαν τῶν δύο Βουλῶν, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία εὐρίσκεται προφανῶς ὑποτεταγμένη, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἐξέλεξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν τριῶν τάξεων, ἡνωμένων εἰς συνέλευσιν κυρίαρχον... Ἀλλὰ τοιαύτη βασιλικὴ ἐξουσία συγκειρασμένη, διευθυνομένη, ὑπὸ τῶν μεγάλων σωμάτων τοῦ ἔθνους, εἶναι καταλληλὸς τῇ ἱστορίᾳ, ταῖς παραδόσεσι καὶ τῷ πολιτικῷ χαρακτὴρι τῆς Μ. Βρετανίας. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ συμβαίνει ὅλως τὸ ἐναντίον...

Μετά τὸν Μέγαν Χάρτην τοῦ 1215, ἡ Ἀγγλικὴ βασιλεία οὐδέποτε ἐζήτησε ν' ἀποτείνῃ συστηματικῶς τὴν κηδεμονίαν τῶν τριῶν μεγάλων πολιτικῶν σωμάτων. Ἐθεώρησεν ἐξυτὴν πάντοτε ὡς σύμμαχον τῶν ἄλλων ἢ ὡς κυρίαρχον. Τὸ ἔργον, ὅπερ ἐξέτέλεσεν ἡ βασιλεία ἐν Γαλλίᾳ, οἱ εὐγενεῖς καὶ ἡ μεσαία τάξις τὸ ἐξέτελεσαν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐνταῦθα μὲν ἡ πρωτοβουλία ἤρχετο ἐκ τοῦ θρόνου, ἐκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους...

Μετά τὴν πτώσιν τῶν εὐγενῶν τῆς Ρώμης, ἐπὶ Αὐγούστου, ἡ ἱστορία δὲν παρουσιάζει προνομιούχον σῶμα τοσοῦτο ἐνεργόν, καὶ φιλόπατρι, ὡς τοὺς Εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας, σῶμα ἀριστοκρατικὸν καὶ φιλελευθέρον, συντηρητικόν, μεμφόμενον τὸν βασιλέα, ἀλλὰ σεβόμενον τὴν βασιλείαν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰ σώματα τῆς Ἀγγλίας, παρεμπερῇ τοῖς Ῥωμαϊκαῖς συντεχνίαις (jurandes) ταῖς παροῦσιν ἐπὶ Κωνσταντινου. Αἱ τρεῖς μεγάλαι μερίδες τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἡ Ἐκκλησία, οἱ Εὐγενεῖς, καὶ αἱ Κοινοῖητες, καὶ τὰ σώματίν, εἶναι σώματα οὐσιω-

δῶς διοικοῦντα, ἐνοῦντα τὴν παρὰδασιν καὶ τὴν προ-
εσιγήσιν, καὶ ζῶντα ἐν ἄκρᾳ ἁρμονίᾳ, ἀντιζηλὰ
δὲ μόνον κατὰ τὴν νοημοσύνην, τὴν δραστηριότητα,
καὶ τὸ φιλόκατρί. Ἡ βασιλεία εἶναι μᾶλλον ὁ σύν-
δεσμος αὐτῶν, ἢ ὁ δὴγός, καὶ προεδρεύει μᾶλλον τοῦ
κοινοῦ ἔργου ἢ τὸ ἐκτελεῖ.

Ε΄.

Ἐννοεῖ λοιπὸν ἕκαστος, ὅτι τὸ συνταγματικὸν ἢ κοι-
νοβουλευτικὸν πολίτευμα εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ ἀναγ-
καία κυβερνήσις τοιούτου ἔθνους. Εἰς τὸ Ἀγγλικὸν
πολίτευμα δὲν ὑπάρχει οὐδὲν πᾶσμα (fiction). Αἱ
ῥαδιοιουργίαι, αἱ πατρίαι, αἵτινες ἤθελον εἶσθαι ἐκεῖ
ἀνύσχυροι, αὐτοῦ τοῦτου ἔνεκα, δὲν ἀναφάνονται.
Δὲν ὑπάρχουσιν ἀπολυτόφρονες καὶ δημαγωγοί, συμ-
φιλοῦμενοι ἵνα ἐνεργήσωσιν ἐπαναστάσεις . . . δὲ.
βλέπει τις αὐτοῦ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ὑποκα-
πτομένην ὑποκώρως ὑπὸ τῶν μὲν, ἐκφραυζομένην
ἐκ προθέσεων ὑπὸ τῶν δέ. Ἐκαστος ἐκεῖ πράττει
τὰ ἑαυτοῦ, ἀπλῶς, εἰλικρινῶς. Ἐκαστος κατέχει τὴν
ἑαυτοῦ θέσιν, εὐχαριστεῖται ἐξ αὐτῆς, μὴ ζητῶν νὰ
τὴν ἐκτείνῃ ἢ νὰ τὴν μεταβάλῃ.

Διὰ πᾶν ἔθνος, ὅπερ ἤθελον ἔχει, ὡς ἡ Ἀγ-
γλία, τρία μεγάλα σώματα, τὸς ἄρχαῖς, ἐθνικὰ, ἐ-
σχυρὰ, νοήματα, ἠνωμένα, συντηρητικὰ, καὶ φιλε-
λεύθερα, ὁ συνταγματικὸς καὶ κοινοβουλευτικὸς τύπος,
εἶναι ἡ καταλληλότερα, ὡς διὰ τοὺς Ἀγγλους, κυ-
βερνήσις . . .

Ἀλλ' εἰς τόπον, οἷος ἡ Γαλλία, ἐνθα ὅλα τὰ με-
γάλα σώματα ἐμνηδυσθησαν, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον
οὔτε εὐγενῶν σώμα, οὔτε ἀστών, οὔτε κληρικῶν, ἐ-
χόντων πολιτικὴν ὑπαρξίν, ὅπου ἀδύνατον νὰ συγ-
χρητῇ συνέλευσις χωρὶς νὰ περιέχῃ ἐν τῷ ἅμα,
τέσσαρες ἢ πέντε δοξασίας πολέμιους, ἀλληλομα-
χούσας μέχρι καταστροφῆς, ὅπου τὰ πάντα ἀντιζη-
λίας, φιλοδοξίας, πατρίαι, ὅπου ἡ ἀρχὴ τῆς ἐξου-
σίας ἔχει βᾶσιν ὅχι τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμε-
νον σέβας, ἀλλὰ τὴν ἀνάρκην, ἣν ἔχουσιν αὐτῆς,
ὁ κοινοβουλευτικὸς τύπος, μὲ κεντρικὴν ἐξουσίαν ἀ-
νίσχυρον καὶ τεταπεινωμένην, εἶναι, ὡς ἀρχὴ μὲν κυ-
βερνητικὴ, πᾶσμα, ὡς δὲ ἐγγύη κοινωνικὴ, αἷτιον ἐμ-
μονον παραχῶν.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

(ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Εἰς τὴν νεάνίδα Ἀγλατὰν Α . . .

Θαυνοῦσαν τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Σὲ ἔβλεπον ἄλλοτε . . . ὦ! πῶς ἐμειδίας!

Τὸ στήθος σου ἐπαλλε, ὄλ' ἦτο χαρά!

Ὡς μέλος ἡδὺ ἢ φωνὴ σου ἐμάγευε! . . .

Πλὴν φιῦ! σὲ καλύπτ' ἡδὴ πλάξ' χρυσῆ!

Τὸ πρῶτόν σου δάκρυ . . . ὁ τάρος τὸ κρύπτει,

Ὅ πρωῖος παλμός σου ὡς λύρας φωνή

Θρυπθεῖσθαι ἐκόπη. Ὅ τὸν ἐρημὸν τάραν σου

Πιπνὸν τοῦ θανάτου, φιῦ! μόνον φωνεῖ . . .

ὦ φίλιαν ἦτορ! ἐπ' ἀνέλθ' ἐνταῦθα!

Ἀνάστα! . . . Ἄν' εὖρες τὸν κόσμον πικρόν . . .

Τὸ κύρινον δάκρυ γονέων καὶ φίλων σου

Τὸν κόσμον σοὶ πλάττει ὄρατον, φθιδρόν. . .

Π. Η.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Τοῖς πᾶσι, βεβαίως, διαφέρει ἡ ψυχὴ καὶ κατ' ἐπι-
στήμην ἐκθεσις τῶν περὶ τοῦ ζωικοῦ μαγνη-
τισμοῦ καὶ τῆς κατ' αὐτὸν συμβαινούσης ὑπνο-
φασίας ἢ ὑπνοῦ ὁρμημοσύνης, (τῶν δύο
τούτων παραδόξων καὶ πολυτίμων μυστηρίων τῆς φύ-
σεως, ὧν ἡ ἀκριβὴς θέλει πάντως ἀναμορφώσει μέ-
γα μέρος τῶν καθεστῶτων τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου),
καὶ πάντες, βεβαίως, ποθοῦσι νὰ μνηθῶσι τὸ
μέγα ἀπόκρυφον τοῦ μαγνητισμοῦ.

Τοῦ δυσχεροῦς τοῦτου ἔργου καὶ πρωτοφανοῦς παρ'
ἡμῖν ἀπὸ τῶν κυριωτέρων ἐχόμενοι, μετεφράσαμεν τὴν
τε ΜΑΓΝΗΤΙΣΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΕΛΣΩΝΟΣ ΜΕΘΟ-
ΔΟΝ καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ὑπομνήματος τοῦ
εὐρέτου Μεσμέρου τὰ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΖΩΙΚΗΝ ΜΑΓΝΗΤΙΣΙΝ ΥΠΝΟΦΑΣΙΑΣ, ἐν εἰς λύον-
ται, κατὰ τε φυσικοὺς καὶ φυσιολογικοὺς νόμους, τὰ
ἐξῆς ἐννέα περιεργότατα διαπορήματα.

α.) Πῶς ὁ ἄνθρωπος δύναται ὑπνῶν νὰ καταμάθῃ
καὶ προῖδῃ τὰς ἐν ἐαυτῷ νόσους καὶ τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις.

β.) Πῶς ὁ ὅλως ἀδίδακτος τὰ τῆς ἱατρικῆς δύναται
καθ' ὑπνοῦ νὰ δεῖξῃ τὰ πρὸς ἑαυτὸν καταλληλότερα
μέσα.

γ.) Πῶς ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διδῇ καὶ αὐτὰ τὰ
λίαν ἀφεστῶτα καὶ νὰ προεῖπῃ τὰ μέλλοντα.

δ.) Πῶς ξένη θέλησις δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ
ἀνθρώπου καθεύδοντος.

ε.) Τίνος ἔνεκα δὲν ἔχρουσι πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ
πάντοτε τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα.

ς.) Πῶς εἰσὶ ταῦτα δεκτικὰ τελειοποιήσεως.

ζ.) Τίνος ἔνεκα συχνότερον καὶ τελειότερα φαίνεται
ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐπὶ τῇ χρήσει τοῦ ζωικοῦ μαγνη-
τισμοῦ.

η.) Τί ἔφερε, καὶ τί ἐτι καὶ νῦν φέρει ἡ τοῦ φαι-
νομένου τούτου ἀγνοία, καὶ

θ.) Ὅποιος χαλεπὰς ἐκβάσεις ἔφερον αἱ τοῦ πράγ-
ματος καταχρήσεις.

Ἡ τιμὴ ἕκαστου τῶν ἀντιτύπων ὠρίσθη μία
Δραχμὴ.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 15 Φεβρουαρίῳ, 1852.

Π. Κ.